

Arrest

nr. 249 416 van 19 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 september 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 oktober 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag die verzoekster op 10 juli 2019 heeft ingediend om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf in België gemachtigd te worden.

De verwerende partij heeft die aanvraag op 3 september 2020 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.07.2019 werd ingediend door :

[B.S.]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Op 26.05.2011 diende betrokkene een aanvraag 9ter in. Op 01.09. 2011 werd aan betrokkene een onontvankelijke beslissing betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de RVV, deze beslissing werd vernietigd door de RVV. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een AI geldig van 03.05.2012 tot 20.03.2014. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van de aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Verder werd deze aanvraag 9ter ongegrond verklaard op 27.01.2014, haar betekend op 20.03.2014, waardoor ook het AI werd ingetrokken. Betrokkene diende tegen deze ongegronde beslissing opnieuw een beroep tot nietigverklaring in bij de RVV, ook deze werd vernietig op waardoor betrokkene opnieuw in het bezit is gesteld van een AI. Op 19.09.2017 werd deze aanvraag 9ter opnieuw ongegrond verklaard. Aan betrokkene betekend op 18.10.2017. Betrokkene diende ook tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de RVV d.d. 13.11.2017. Deze werd verworpen op 23.02.2018. Waardoor de ongegronde beslissing inzake de aanvraag art. 9ter definitief werd. Het feit dat betrokkene ruime tijd in België verblijft kan dan ook niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM. Ze beweert dat door haar verblijft het centrum van haar belangen hier in België zouden gelegen zijn. Ze legt Attest van inburgering dd. 16/01/2013; een certificaat maatschappelijke oriëntatie anno 2012-2013; een certificaat Nederlandse lessen NT2 Treshold 1 dd. 22.04.2013; een certificaat Nederlandse lessen NT2 Treshold 2 dd. 27.01.2014 en een certificaat Nederlandse lessen NT2 Treshold 3 dd. 02.14.2014 voor om dit te staven. Doch Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermen waardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Wij merken tevens op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor

Vreemdelingsbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene verwijst naar haar medische toestand en zij legt een medisch attest voor van dokter [W.B.] dd. 10.12.2018 en een medisch verslag dd. 19.04.2018. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze attesten niet recent zijn en uit deze medische attesten kan ook niet afgeleid worden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij perfect Nederlands zou spreken, ze legt een attest van inburgering dd. 16.01.2013; een certificaat maatschappelijke oriëntatie anno 2012-2013; een certificaat Nederlandse lessen NT2 Treshold 1 dd. 22.04.2013; een certificaat Nederlandse lessen NT2 Treshold 2 dd. 27.01.2014 en een certificaat Nederlandse lessen NT2 Treshold 3 dd. 02.14.2014 voor, dat zij vertrouwd zou zijn met de gebruiken in België, dat haar affectieve, sociale en economische belangen zich in België zouden situeren en dat zij aldus duurzaam lokaal verankerd zou zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel in samenhang gelezen met het adagium 'nemo auditur propriam turpitudinem allegans'. Verzoekster zet het middel als volgt uiteen:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 03.09.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de

motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoekster naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. [...]”

In casu is de bestreden beslissing van 03.09.2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekster louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekster niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in “buitengewone omstandigheden” om haar regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat verzoekster met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

Ten eerste wenst verzoekster dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient

aangenomen te worden dat verzoekster aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekster geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat zij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekster in België verblijft sinds jaren, er al haar socio-economische belangen heeft, er een ruime vrienden- en kennissenkring in België heeft, er verblijfsgerechtigd is geweest, haar medische regularisatieprocedure 7 jaren heeft geduurd, zijn volgens verwerende partij geen voldoende reden(en) om minstens een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen.

Het louter stellen dat deze gegevens volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zouden vormen, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd.

Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekster meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom de aangehaalde elementen in zijn verzoek tot regularisatie niet als "buitengewone omstandigheden" mogen beschouwd worden.

Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekster omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte.

Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekster in het donker tasten.

Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens.

De aanvraag van verzoekster, rekening houden met alle omstandigheden van het dossier, is wel ontvankelijk, daar er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om een aanvraag in België in te dienen. De buitengewone omstandigheden zijn uitgebreid weerhouden in het initieel ingediende verzoekschrift van juli 2019. Minstens blijkt uit de bewoordingen van verwerende partij en diens studie van het administratief dossier, de door verwerende partij genomen beslissingen tot weigering van de medische aanvraag sinds 2011 tot en met 19/09/2017 (zijnde 6 jaren) de schuld te zijn van verwerende partij, daar het steeds de beslissingen van verwerende partij onrechtmatig waren en steeds door de Raad werden vernietigd. Nu beroeps verwerende partij zich op haar eigen gedrag om dit tegen verzoekster in te roepen. Het adagium 'nemo auditur propriam turpitudinem allegans' betekent dat niemand in rechte kan worden gehoord wanneer hij zich beroept op een ongeoorloofde rechtshandeling. Dit adagium is gesteund op artikel 1131 B.W. en betreft een regel van materieel recht. De toepassing ervan kan dan ook niet leiden tot de niet-ontvankelijkheid van de vordering (lees: verzoek van verzoekster), maar hoogstens tot de ongegrondheid.

Dat de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst van zijn verblijfplaats.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht haar (R. v. St. nr. 73.025, 9 april 1998, R. v. St., 1998, 69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen”.

Dat ook in het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier geïnterpreteerd kan worden.

Dat verzoekster haar belangen hier in België liggen nu zij haar leven alhier opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Zij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch centrum opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Wat betekent dat de aangehaalde elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soort geval, als die elementen terug te vinden zijn in combinatie met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekster zeker een combinatie van elementen zijn terug te vinden. Verzoekster is in België sinds meer dan 10 jaren. Is er verblijfsgerechtigd geweest. Zij spreekt Nederlands.

De bijzondere omstandigheden staan derhalve onomstootbaar vast en zijn zeker af te leiden uit de bijgebrachte stukken en situatieschets van verzoekster.

Het is duidelijk dat bij een terugkeer naar het land van herkomst/verblijf, louter en alleen om te voldoen aan de formaliteit van het indienen van een visumaanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in Marokko in casu onmenselijk is en niet in verhouding (lees: disproportioneel) staat met het doel dat men wil bereiken, namelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel het dossier kan beoordelen om na te gaan of aan alle (verblijfs)voorwaarden (inzake verzekeraarbaarheid ziekenfonds, goed gedrag en zeden, huisvesting, ziekte, inkomsten, etc.) is voldaan.

In casu is aan alle (verblijfs)voorwaarden voldaan, zodat het onontvankelijk verklaren van huidig verzoek op basis van een loutere formaliteit (met name terugkeren naar het land van herkomst om een humanitair visum aan te vragen) buiten proportie is met wat de vreemdelingenwetgeving beoogd vooral wanneer verwerende partij zich beroept op zijn eigen (onwettig) handelen om te stellen dat het niet is omdat een aanvraag “een zekere behandelingsperiode” (lees: 7 jaren) in beslag neemt dat dit haar recht op verblijf geeft. Minstens had verzoeksters aanvraag onvankelijk verklaard te worden.

Dat gelet op het hierboven genoemde, verzoekster alleszins in aanmerking komt voor een aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Meer nog werd de actualiteit van het COVID-19 virus helemaal niet mee in rekening gebracht door verwerende partij. Het verblijf weigeren aan verzoekster in tijden van CORONA, zonder een overweging te maken van zijn mogelijkheden om al dan niet te kunnen terugkeren wegens de sluiting van het Marokkaanse luchtruim, kan niet beschouwd worden als een handeling van een voorzichtige en omzichtige overheid en is misschien zelfs in strijd met de Belgische Volksgezondheid in tijden van CORONA.

Verzoekster heeft er zodoende belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

De aanvraag is derhalve onvankelijk.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster en dat de aangeboden motivering het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel evenals het proportionaliteitsbeginsel schendt evenals alle in het eerste middel aangehaalde beginselen/bepalingen.

De genomen bestreden beslissing is niet ernstig.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet

afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Waar verzoekster betoogt dat een beslissing tot het onontvankelijk bevinden van een aanvraag pas afdoende is gemotiveerd wanneer wordt toegelicht wat dan wél als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, kan zij niet worden bijgetreden: de verwerende partij moet geval per geval oordelen aan de hand van de gegevens die haar ter beschikking worden gesteld en indien zij tot de conclusie komt dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, moet zij hiervoor de redenen opgeven, zodat de aanvrager zich tegen deze motieven desgewenst in rechte kan verdedigen.

Verzoekster viseert het motief dat het feit dat zij sinds jaren in België verblijft, hier al haar socio-economische belangen en een ruime vrienden- en kennissenkring heeft, verblijfsgerechtigd is geweest, en haar medische regularisatieprocedure 7 jaar heeft geduurd, volgens de verwerende partij geen buitengewone omstandigheid vormt. Zoals in haar aanvraag benadrukt zij dat haar belangen in België liggen, nu zij hier haar leven heeft opgebouwd, en er haar sociaal en economisch centrum heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Volgens verzoekster staat de impact van de verplichting om terug te keren naar haar land van herkomst om er een aanvraag in te dienen niet in verhouding met het beoogde doel ervan.

Bij het oordeel dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, heeft de verwerende partij erop gewezen dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoekster - en met name haar kennis van de Nederlandse taal, de voorgelegde certificaten van inburgering en maatschappelijke oriëntatie, het feit dat zij vertrouwd zou zijn met de gebruiken in België en het feit dat haar affectieve, sociale en economische belangen zich in België zouden situeren en dat zij aldus duurzaam lokaal verankerd zou zijn - betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en om die reden in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden enerzijds en is zij nagegaan of de

terugkeer van verzoekster met het oog op het vervullen van de nodige formaliteiten niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Zoals in de nota wordt aangegeven, is het standpunt inzake het onderscheid tussen de ontvankelijkheids- en de gegrondheidsfase in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State, die van oordeel is dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Zodoende komt het aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht. Het louter herhalen van de elementen die zij reeds in haar aanvraag aanhaalde, volstaat daartoe niet.

Verzoekster wijst erop dat de lange duur van de 9ter-procedure aan de verwerende partij toe te rekenen is, nu er in die procedure herhaaldelijk beslissingen genomen zijn die vervolgens door de Raad vernietigd werden. Verzoekster betoogt dat zij verblijfsgerechtigd is geweest en dat de gemachtigde thans zijn eigen (onwettig) gedrag tegen haar inroept.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekster niet aantoont dat zij ooit meer dan een precair verblijfsrecht had in België. Zoals dat in de bestreden beslissing ook wordt gesteld, diende zij te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Daarenboven toont een zeer of zelfs onredelijke lange behandeldingsduur van een verblijfsaanvraag, zelfs wanneer die duur aan de verwerende partij toegerekend zou kunnen worden, en hoe ongelukkig ook, als zodanig niet aan dat verzoekster alleen op grond van het tijdsverloop een verblijfsrecht zou kunnen bekomen enerzijds, of niet tijdelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren om er een verblijfsaanvraag in te dienen anderzijds, temeer nu de aanvraag 9ter inmiddels resulteerde in een afwijzende beslissing die definitief in het rechtsverkeer is. Met de loutere verwijzing naar het '*nemo auditur*' adagium maakt verzoekster niet aannemelijk dat dit laatste *in casu* het geval is.

Verzoekster voelt zich ook gegriefd door het feit dat de verwerende partij de actualiteit van het coronavirus niet mee in rekening heeft gebracht. Zij stelt dat het weigeren van de verblijfsmachtiging in de gegeven omstandigheden, zonder een overweging te maken van de mogelijkheden om terug te kunnen keren gelet op de sluiting van het Marokkaanse luchtruim, niet beschouwd kan worden als een handeling van een voorzichtige en omzichtige overheid.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster ook dit gegeven niet als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag, en in dit verband ook geen actualisatie van die aanvraag heeft ingediend. De bestreden beslissing dateert van 3 september 2020, terwijl de uitbraak van het coronavirus reeds in maart 2020 werd uitgeroepen tot een pandemie en de eerste maatregelen om het virus in te dijken ook al van dan dateren. Zodoende heeft verzoekster, vóór het nemen van de bestreden beslissing, ruim de tijd gehad om een actualisatie van haar aanvraag in te dienen en daarbij aannemelijk te maken dat de actuele gezondheidssituatie het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt haar aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Zij is daartoe evenwel in gebreke gebleven, en toont thans ook niet aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevond om tijdig een actualisatie van haar aanvraag te doen. Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de verwerende partij niet voorzichtig en omzichtig gehandeld heeft door hierover niet te motiveren.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de thans in voege zijnde maatregelen in de strijd tegen het coronavirus van tijdelijke aard zijn, en er ook reeds versoepelingen zijn genomen wat betreft het reizen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat Marokko de toegang tot zijn grondgebied aan eigen onderdanen weigert of nog steeds zou weigeren, zodat zij in de onmogelijkheid zou zijn er een verblijfsaanvraag in te dienen. Verder kan erop worden gewezen dat aan verzoekster ook een bevel om het grondgebied werd afgeleverd en dat, indien zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om daadwerkelijk naar haar land van herkomst terug te keren omwille van de sluiting van het Marokkaanse luchtruim, zij in het kader daarvan desgewenst een aanvraag zou kunnen indienen voor de verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, in het eerste middel niet aan dat de verwerende partij de door haar ingeroepen elementen, afzonderlijk genomen of in hun onderlinge samenhang, op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige, disproportionele, of onwettige wijze niet als buitengewone omstandigheden heeft aanvaard. Evenmin is aangetoond dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

2.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel wordt de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) *juncto* het hoorrecht opgeworpen. Verzoekster verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het gezinsleven van verzoekster met zijn opgebouwde vrienden- en kennissenkring.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en haar vrienden en kennissen. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde relaties in haar land van oorsprong een familieleven (gezinsleven) te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mod

[e=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*](#)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

(...)

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een weigering regularisatie in tijden van Corona (covid-19)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet (ernstig) gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel). Meer nog werd de actualiteit van het COVID-19 virus helemaal niet mee in rekening gebracht door verwerende partij.

Het verblijf weigeren aan verzoekster in tijden van CORONA, zonder een overweging te maken van haar mogelijkheden om al dan niet te kunnen terugkeren wegens de sluiting van het Marokkaanse luchtruim, kan niet beschouwd worden als een handeling van een voorzichtige en omzichtige overheid en is misschien zelfs in strijd met de Belgische Volksgezondheid.

Zeker wanneer men weet dat personen zonder legaal verblijf, geen enkel vangnet hebben nog een vergoeding krijgen, in de maatschappij en helemaal aan de uiterste marge van de maatschappij leven.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoekster werd niet verder ondervraagd noch gehoord over zijn persoonlijk (en familiale) situatie zodat de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke informatie niet in overweging heeft kunnen nemen die tevens in het administratief dossier aanwezig zijn.

*Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.
Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd"*

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé-, gezins- en familieleden is niet absoluut.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid staat met de grote schade die erdoor wordt aangericht aan haar gezinsleven met haar opgebouwde vrienden- en kennissenkring. Zij betoogt dat de verwerende partij geen ernstige afweging heeft gemaakt van haar persoonlijke belangen. Zij voert in het bijzonder aan dat er sprake is van een voldoende hechte relatie met haar vrienden en kennissen, zodat het voor haar nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk is om, gelet op deze opgebouwde relaties, in haar land van oorsprong een familieleden (gezinsleven) te leiden, aangezien het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt.

De Raad wijst er vooreerst op dat het gezinsleven waarvan sprake in deze bepaling hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), zodat de verwerende partij de verwijzing naar verzoeksters vrienden- en kennissenkring terecht heeft beoordeeld in het licht van het privéleven. Zo wordt in de bestreden beslissing in de eerste plaats geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde dat haar sociale bindingen met de Belgische gemeenschap dermate intens zijn dat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Daarnaast wordt erop gewezen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post hoe dan ook niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, maar enkel tot gevolg heeft dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Ter ondersteuning van haar standpunt verwijst de verwerende partij nog naar rechtspraak van het EHRM, de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, heeft de verwerende partij dus wel degelijk een belangenafweging gemaakt in het licht van haar persoonlijke situatie, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM. Zoals de verwerende partij ook deed in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat het motief over de tijdelijke scheiding overeenstemt met de rechtspraak van het EHRM, dat van oordeel is dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoekster brengt tegen voormelde overwegingen geen concrete argumenten aan. Het loutere feit dat zij haar initiële argumentatie herhaalt en aangeeft het niet eens te zijn met de verwerende partij, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of disproportionele wijze te werk is gegaan bij de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.2.2.2. Verzoekster voert ten slotte de schending van het hoorrecht ex artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) aan. Volgens haar is het redelijk dat een administratieve overheid, wanneer die een ingrijpende beslissing wenst te nemen zoals *in casu* een weigering van regularisatie in tijden van het coronavirus, eerst de betrokkene uitnodigt om eventueel bijkomende stukken binnen te brengen. Verzoekster betoogt dat zij niet ernstig gehoord werd door de verwerende partij, en dat de actualiteit van het coronavirus niet mee in rekening gebracht werd.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 41 van het Handvest. Deze bepaling speelt enkel wanneer het Unierecht wordt uitgevoerd, wat niet het geval is inzake procedures in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat een zuiver nationale bepaling is.

Daarenboven, en voor zover verzoeker de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur zou inroepen, brengt de Raad in herinnering dat de bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag die verzoekster zelf heeft ingediend, en waarbij zij dus alle elementen kon aanbrengen die volgens haar een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst in de weg staan. Zoals reeds uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel, had zij tot aan het nemen van de bestreden beslissing ook de mogelijkheid om een actualisatie van haar aanvraag in te dienen, om eventueel nieuwe informatie - zoals de impact van de coronacrisis op haar persoonlijke situatie - aan te brengen, maar zij heeft nagelaten dit te doen. De verwerende partij heeft de aanvraag aldus beoordeeld op grond van alle elementen die verzoekster had aangebracht of nog had kunnen aanbrengen. Het doel van het hoorrecht is derhalve bereikt en verzoekster toont niet aan dat zij bijkomend had moeten worden gehoord.

Daarenboven toont verzoekster niet aan dat zij, moest zij wel bijkomend zijn gehoord, elementen had kunnen aanbrengen die de mogelijk tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Zoals reeds bij de bespreking van het eerste middel werd gesteld, toont zij immers niet aan dat zij omwille van maatregelen die zijn genomen in het licht van de wereldwijde sanitaire crisis niet naar haar land zou kunnen terugkeren omdat het Marokkaanse luchtruim zou gesloten zijn of om een andere reden.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS